

אם כבר לחיות אז בכל הצבעים

סמל אלמוג שלום ז"ל

כתיבת מערך השיעור: תמר זרמי - רשת אורט

רציונל

מערך שיעור זה נועד לסייע לבני נוער בגיבוש זהותם ומערכת הערכים שלהם, מתוך התמודדות עם אתגרים הניצבים בפניהם. דרך מפגש מעורר השראה עם דמותו של סמל אלמוג שלום ז"ל – ששילב בין רגישות ועדינות לבין לחימה ונחישות, וסירב להיכנע לקשיים בלימודים או לנתוני פתיחה נמוכים – התלמידים נחשפים לקונספט של "חיים בכל הצבעים". בעזרת טקסטים הגותיים מתוך "פרקי בנים", השיעור מוביל את התלמידים לזהות את כוחותיהם הטמונים, לצמוח מתוך המשברים ולהבין כי האדם נמדד לפי מה שהוא מסוגל להצמיח. השיעור חותם בקבלת אחריות אקטיבית וביוזמות נתינה, המהוות את הכלי המרכזי להפצת אור וצבעוניות בעולם.

מטרות

- התלמידים יבינו את המשמעות של חיים צבעוניים.
- התלמידים יבחנו כיצד נתינה וחסד תורמים לצבעוניות החיים.
- התלמידים יזהו את הצבעוניות בחייהם.

עזרים: אמצעי הקרנה, תמונה של צבעים, כרטיסיות לימוד ותמונה אישית לתלמיד של פלטת בצבעים.

מהלך השיעור

פתיחה – בעולם של צבעים

הקרינו את התמונה על הלוח/ על בריסטול. ללא הסבר מקדים בקשו מהתלמידים למקם את עצמם בתוך הציור. מומלץ שהתלמידים ממש יקומו וירשמו את שמם במקום הרלוונטי בתמונה או יסמנו בעיגול.

נשאל:

- כיצד בחרתם היכן למקם את עצמכם?
- מה מסמלים הצבעים בבחירה שלכם?
- האם כאשר בחרנו צבע הלכנו לצבע בודד ומובהק או דווקא מיקמנו את עצמנו ב"עין הסערה"?
- האם בחרנו צבע לפי צבעים שאנחנו אוהבים או שעומד מאחורי זה סימבוליות משמעותית יותר? האם אנחנו יכולים לחשוב על סימבוליות עכשיו בדיאבד אחרי הבחירה?

טבעת הרגש- היכרות עם אלמוג: "האוחז במכחול" (12 דקות)

א. היכרות מעמיקה עם אלמוג. הנחיה למורה: מומלץ להקריין תמונה של אלמוג על מנת לייצר דמות מוחשית שניתן להזדהות איתה.

אלמוג שלום ז"ל, נולד בט"ז בטבת תשס"ה (28.12.2004) וגדל בקיבוץ חמדיה. בנם של מאיה וסימן טוב ואח ליצחק, סהר, גילי, רואי ואיתי. אלמוג היה נער רגיש, יפה נפש ורודף חסד שאהב לטייל בארץ. חייו הקצרים של אלמוג לוו במגוון של צמתים משמעותיים שעיצבו אותו.

- **צומת הלימודים והמערכת החינוכית:** מערכת היחסים של אלמוג עם מערכת החינוך ידעה עליות ומורדות בבית הספר "עמק יפה". **הבחירה שלו:** הוא לא נתן לטלטלות האלו להגדיר את הערך העצמי שלו או לחסום את שאיפותיו לעתיד.

- **צומת נתוני הגיוס הראשוניים:** עם סיום הלימודים, אלמוג גילה שנתוני הפתיחה שלו בצה"ל אינם מאפשרים לו להגשים את חלומו ולשרת ביחידה מובחרת. **הבחירה שלו:** במקום להשלים עם רוע הגזירה או להוריד פרופיל, הוא בחר לצאת למאבק אקטיבי, עשה כל שביכולתו כדי לשפר את הנתונים, והצליח להתגייס לסיירת גבעתי.
 - **צומת השירות המבצעי והשאיפה לקצונה:** במהלך שירותו כלוחם נחוש ומסור המוערך על ידי מפקדיו וחבריו, הוא סימן את היעד הבא – להפוך לקצין ביחידה, מתוך רצון להוביל ולהשפיע.
 - **הצומת האחרון – צוואת הקבורה ותרומת האיברים:** בביקורו האחרון ביקש להיקבר בהר הרצל אם יקרה לו הנורא מכל. לאחר נפילתו ברפיח, הוריו החליטו לתרום את איבריו להצלת חיים, מתוך ידיעה ברורה שזהו המשך ישיר לרצונותיו ולדרך חייו.
- ב. דיון: "קשת של צבעים" (7 דקות) הנחיה למורה: פתח את הדיון לכיתה. המטרה היא לגרום להם להרגיש שהם מכירים את אלמוג ויכולים להזדהות עם האתגרים שלו.

שאלות מוצעות לדיון:

- מה למדתם על דמותו של אלמוג? אילו מאפיינים בדמותו מעניינים אתכם? (ולמה)
 - מצד אחד אלמוג מתואר כנער עדין, רגיש ויפה נפש, ומצד שני כלוחם קשוח בסיירת מובחרת. האם לדעתכם אדם יכול להיות גם רגיש וגם חזק בעקשנות שלו במקביל? איך זה מסתדר ביחד?
 - האם אתם יכולים להזדהות עם אלמוג? האם האתגרים שהתמודד איתם הם אתגרים שאתם מכירים?
 - אלמוג התעקש לא לתת ל"צבע" אחד (הנתונים היבשים או הקשיים בעבר) להגדיר את כל "הציור" שלו. אילו הייתם יכולים לפגוש אותו בנקודת המאבק שלו, מה הייתם אומרים לו?
- סיכום ביניים: אלמוג בחייו הקצרים התמודד עם אתגרים שונים ולצד זאת שאף לריבוי של קולות ודרכים להתמודדות. אלמוג כיוון את עצמו לתחומים שונים והטה את המאמצים שלו כל פעם בכיוון אחר. במחויבותו לתרומה ולנתינה לאחרים אלמוג הפיץ את הצבעים בעולם.

טבעת הערך והלימוד – אדם ואדמה – על צמיחה וגיוון

נחלק את הכיתה לקבוצות של 4-5 תלמידים. כל קבוצה תקבל כרטיסיה עם טקסט ושאלות מנחות לדיון. הטקסט בכרטיסיות לקוח מתוך הספר "פרקי בנים" שכתבו הרב שי פירון וג'קי שימל במידה שיש יותר מארבע קבוצות ניתן לשתי קבוצות את אותו הפתק.

אחרי העבודה העצמאית של הקבוצות כל קבוצה תציג את הטקסט שלה ואת התובנות שלה לגביו.

הכרטיסיות מוכנות בנספח, להלן הפירוט שלהן:

כרטיסיה א':

קארל יונג הדגיש שנפש האדם מורכבת מכוחות מנוגדים. השגת השלמות תלויה בהסכמתו שלא להדחיק אף כוח וכישרון, על האדם ליצור אינטגרציה בין כוחותיו המנוגדים, לא לאפשר לאף אחד מהם להישאר בצל. חובתו של האדם לפתח את האורות השונים ולהפכן ללהבה, כך יזכה לנחת רוח ושלווה.

בררו בקבוצה:

- האם אתם מסכימים עם הקביעה שכדי להגיע ל"שלמות" אסור לנו להדחיק אף תכונה, או שיש תכונות שעדיף להשאיר "בצל"?
- יונג מדבר על שילוב כוחות מנוגדים. האם לדעתכם קל יותר לחיות כשאנחנו ממוקדים רק בצד אחד חזק שלנו, או כשאנחנו מנסים לפתח את כל הצדדים במקביל?
- הטקסט טוען שפיתוח "אורות שונים" מביא לשלווה בנפש. האם לדעתכם ריבוי תחומי עניין ותכונות יוצר שקט פנימי, או דווקא בלבול ולחץ?

כרטיסיה ב':

בספר האורות הדגיש הרב אברהם יצחק הכהן קוק, שתכונות האדם דומות לאותיות, תכלית חייו היא להפוך את האותיות למילים, את המילים למשפטים. את המשפטים לסיפור: "מלאה היא הנשמה אותיות מלאות אור חיים, מלאות דעה ורצון, מלאות רוח הבטה ומציאות מלאה. מזהר האותיות החיות הללו מתמלאות זיו חיים כל יתר הדרגות אשר לבני החיים, אשר לכל שדרות הרצון, הדעה והמפעל, לרוח ונשמה, בכל ערכיהם." קארל רוג'רס קרא לאדם המצרף את אותיות חייו: "אדם המתפקד במילואו". יוהאן גתה הדגיש את החובה לחיות חיים "צבעוניים", היינו לתת ביטוי לכל מנעד הרגשות שלנו, "כל תשוקה ונטייה של הנפש יש לה את הגוון המתאים לה".

בררו בקבוצה:

- גתה טוען שלכל תשוקה בנפש יש "גוון מתאים". האם לדעתכם החברה של ימינו מעודדת אותנו לבטא את "כל מנעד הרגשות", או שהיא דורשת מאיתנו להראות רק צבעים מסוימים (כמו שמחה והצלחה)?
- קארל רוג'רס מדבר על "אדם המתפקד במילואו". מה לדעתכם מגביל צעירים כיום מלשחק את החיים "על מלא" – הפחד מכישלון, או הפחד ממה שיגידו אחרים?
- הרב קוק מציע לראות את החיים כ"סיפור" שנבנה מתכונותינו. האם אתם מרגישים שאתם כבר הכותבים של סיפור חייכם, או שהסביבה (משפחה, חברים, רשתות) כותבת אותו עבורכם?

כרטיסיה ג':

וכשתם מסע החיים, נשאל האדם בבית דין של מעלה: "נשאת ונתת באמונה". לשאלה הראשונה משקל רב ערך, לפיכך עלינו לעמוד על פירושה. הפרשנות המקובלת מבהירה שהשאלה הראשונה היא: האם ניהלת את חיי המסחר שלך כהלכה? האם הרווחת את כספך ביושר? האומנם, זו שאלת המבוא בה ראוי לפתוח את המעמד בו נדרש האדם לסכם את מעשיו בעולם?

נראה שכוונת השאלה שונה לחלוטין: האם הצלחת לשאת את כל הכוחות שיש בך ולתת אותם, להעניק אותם, לטובת העולם? האדם נשלח לעולם על מכלול צבעיו, על מגוון תכונותיו. האם הצליח 'לשאת' את כולם? האם ניצלם כהלכה? האם דחק או הדחיק חלק מהם? האם הצליח ליצור קשת מפוארת של צבעים שחשפו את אישיותו לעין כל?

האם "נשאת ונתת באמונה"? האם האמנת בכוחך לשאת את המגוון העצום שבתוכך? הנביא העמיד את סוד חייו של האדם על אמונה שלו בעצמו, "וצדיק באמונתו יחיה". מי שמאמין בעצמו - יחיה חיים מלאים ומשמעותיים. ההגות היהודית לא הציבה את האל-במרכז אלא את האדם, לא במקרה אנו

כאן, לא במקרה נתנו לנו הכישורים הללו. בתוכנו אוצרות של צבעים וגוונים, בידינו – מכחול. אם רק נרצה נוכל להשתמש בצבעים שבתוכנו כדי לצייר את העולם.

בררו בקבוצה:

- איזה פירוש לדעתכם נותן יותר משמעות לחיים: הפירוש המקובל (האם הרווחת כסף ביושר) או הפירוש הקיומי (האם הבאת את כל כוחותיך לעולם)? למה?
- האם לדעתכם קל יותר לשמור על אמונה עצמית דווקא ברגעי הצלחה, או שדווקא מתוך משברים וכישלונות מגלים את האמונה האמיתית בכוחנו?
- "בידינו – מכחול". האם אתם באמת מאמינים שיש לכם את הכוח "לצייר את העולם" ולשנות את המציאות שסביבכם, או שהמציאות חזקה מאיתנו?

כרטיסיה ד':

"שמו של האדם נגזר מהמילה 'אדמה', הישות היחידה בטבע שאינה מוגדרת על ידי מה שיש בה. אלא על ידי מה שהיא מסוגלת להצמיח. תפקידו של האדם להוציא את מה שטמון בו מהכוח אל הפועל."

"הצבע הוא לא פחות מאשר החומר של הנפש. בדיוק כמו שהמינרלים, המים, האוויר והחום הם חומרי הגוף, כך החומר של הנפש הוא הצבע...הגוף שלנו שואף אוויר ובלעדיו הוא ימות. באופן דומה הנפש נושמת צבע ובלעדיו היא נעכרת ונחלשת עד כדי חולי." / גלאדיס מאייר

בררו בקבוצה:

- אם האדם מוגדר לפי "מה שהוא מסוגל להצמיח" ולא לפי מה שיש בו עכשיו, האם לדעתכם המורים או ההורים שלכם שופטים אתכם לפי ההווה או לפי הפוטנציאל שלכם?
- גלאדיס מאייר טוענת שחוסר בצבע בנפש גורם לחולי. האם לדעתכם שגרה אפורה ומשעממת היא באמת מסוכנת לבריאות הנפש, או שהיא דווקא מעניקה יציבות וביטחון?
- מה לדעתכם קשה יותר: לגלות מהם "הצבעים הטמונים" בתוכנו, או למצוא את האומץ להוציא אותם מהכוח אל הפועל מול כולם?

כל קבוצה תציג את הטקסט שלה ואת התובנות מתוך השיחה שקיימו. אם יש שתי קבוצות על אותו הטקסט מומלץ שיציגו בסמיכות זו לזו.

דיון לאחר ההצגה של הקבוצות:

- איך הייתה העבודה עם הטקסט והשאלות? האם הגעתם להסכמה בקלות?
- איפה הטקסט פגש את דמותו של אלמוג?
- אילו תובנות התחדדו לכם בעקבות העיסוק בטקסט?
- מה שמעתם בהצגה של החברים בקבוצות האחרות שעניין אתכם או גרם לכם לחשוב?

טבעת הזהות

הנחיה למורה: זהו השלב שבו אנחנו מחברים בין אלמוג והצבעוניות עולמם הפנימי של התלמידים. המטרה כאן היא לעזור לתלמידים לחשוף את הצבעוניות שלהם ובכך לסייע להם לחזק את תחושת המסוגלות למימוש הכוחות והפיכתו לחלק מעולמו האישי של התלמיד.

זהות: אני המכחול (10 דקות)

אחרי שלמדנו מעט על אלמוג ועל עסקנו בתפיסות הגות על צבעים ומרחב שלנו לצמח בתוכם, בואו נתבונן בעצמנו.

פעילות זהות: תרגיל כתיבה אישי ב"כיס הפנימי". כל תלמיד מקבל גלויה המעוצבת כפלטת צבעים של צייר. (נספח)

שאלת מפתח: "האדם נשלח לעולם על מכלול צבעיו... האם האמנת בכוחך לשאת את המגוון העצום שבתוכך?".

- התלמידים משייכים לצבעים תוכנות / ערכים קיימים בהם ומאפיינים אותם.
- חשבו על תכונה, תשוקה, או "צבע" פנימי שלכם (למשל: יצירתיות, רגישות, כושר מנהיגות, או תכונה מנוגדת לאופי הרגיל שלכם במרחב החברתי) שאתם נוטים להשאיר "בצל" או להדחיק.
- באיזה תחום בחיים שלכם חסר לכם האומץ 'להעז' ולהשתמש בצבע הזה? מהו הצעד הקטן שיאפשר לכם להוציא אותו מהכוח אל הפועל, כמו שאלמוג שלף מאוצרו הפנימי צבע נוסף בכל פעם?

טבעת האחריות

אחריות וקריאה לפעולה

- איך מפיצים את הצבעוניות שבי לעולם?
- כאשר אני תורם ועושה למען האחר אני מרבה בצבעוניות. תוכלו לחשוב למה?
- מה אנחנו יכולים לעשות בשביל לתת לצבעים של אחרים לזהור.

פסיפס של צבעים (8 דקות)

חלקו לתלמידים דף ריבועי לבן (9*9), ובקשו מהם להעביר דרכו מסר שעונה על אחת משאלות שסימנו כאחריות. על הריבוע להיות צבעוני ניתן לצייר על הריבוע, להשתמש בגזרי נייר צבעוני או עיתונים (יש להערך לכך מראש) או לעצב בAla ולהדפיס.

את התוצרים של הכיתה נתלה כפסיפס על קיר הכיתה והם ימשיכו ללוות אותנו.

מומלץ לצלם תמונה של הקיר השלם ולשלוח למשפתו של אלמוג עם מכתב קצר מהכיתה.

אחריות (לקבוצות בוגרות – מכינות) מה אני אשאיר אחרי

הנחיה למורה: חלק זה עוסק בבחירתם של משפחתו של אלמוג לתרום את אבריו לאחר מותו. העיסוק בתרומת אברים הוא נושא רגיש ואינו מתאים לכל קבוצות הגיל (גיל החתימה על כרטיס אדי הוא 17), כמו כן נושא זה עלול להיות רגיש מסיבות נוספות. אתם אלו המכירים את הקבוצה ואת עצמכם באופן הטוב ביותר- חישבו האם נכון עבורכם ועבור התלמידים לעסוק בנושא או לא.

הוריו של אלמוג החליטו לתרום את איבריו להצלת חיים, מתוך ידיעה ברורה שזהו המשך ישיר לרצונותיו ולדרך חייו. בדרכם הם המשיכו את הנתינה והחסד של אלמוג. בכך נפילתו בקרב ברפיח לא רק הגן בחירוף נפש על מדינת ישראל, אלא המשיך להעמיק גם לאחר מותו למי שהיה זקוק לכך.

- מה דעתכם על תרומת אברים?
 - האם תפקידה של המשפחה להחליט או רצונו של הנופל (חלל/ נפטר)?
 - האם תרומת אברים צריכה להיות שגורה יותר במודעות ובשיח הציבורי?
 - כיצד אדם בחייו יכול לעודד לתרומת אברים? אם נכון שעידוד שכזה יעשה או שזה משהו מאד פרטי ואישי?
 - כיצד אנחנו יכולים להשאיר את הצהרת הכוונות שלנו בנושא.
- כרטיס אדי** הינו כרטיס המעיד על רצונו של אדם לתרום מאיבריו לאחר מותו להצלת חייהם של חולים הממתינים להשתלה. את רעיון 'כרטיס התורם' הגה **אהוד (אדי) בן דרור ז"ל** בעת שסבל ממחלת כליות סופנית ונזקק להשתלת כליה. אנו ממליצים לכם לחשוב עם עצמכם האם הייתם מעוניינים לחתום על כרטיס זה.

כתיבה אישית למשפחת הנופל

1. **הנחיה לתלמידים:** כל תלמיד כותב מכתב אישי קצר למשפחתו של אלמוג: ספרו להם מה למדתם מדמותו, ומה הייתם רוצים לאמץ באורחות חייכם מתוך מה שלמדתם עליו

(ניתן לשתף את משפחתו של אלמוג במספר המשתתפים שבחרו לחתום בעקבות שיח זה).

לכולם נסיים את השיעור בקטע מתוך השיר כותנת פסים אשר כתב מאיר אריאל והלחין ארכדי דוכין ([אפשר להשמיע](#)):

כן, כל הצבעים עוד יזהירו
לכל הצדדים בעולם
לראות כולם את כולם
וכל הצדדים עוד יכירו
בגוונים השונים את עצמם
ויותר הצבעים לא יסתירו
אדם מאדם דם מדם

מי שמדבר צחקתי בכיתי למראה החיוור של אחי
למבטא המוזר שלו ביטא ביטא זה יותר תנכי?
הו כתונת פסים שלי כל פס בי נוגע
כל פס רוצה לקלף לי את העור
הו פסים פסים פסים שלי אני לא אשתגע
רק אתן לגוונים מעט אור

נספח:

אנחנו את הטקסט וזינו בשאלות

קארל יונג הדגיש שנפש האדם מורכבת מכוחות מנוגדים. השגת השלמות תלויה בהסכמתו שלא להדחיק אף כוח וכישרון, על האדם ליצור אינטגרציה בין כוחותיו המנוגדים, לא לאפשר לאף אחד מהם להישאר בצל. חובתו של האדם לפתח את האורות השונים ולהפכן ללהבה, כך יזכה לנחת רוח ושלווה.

בררו בקבוצה:

- האם אתם מסכימים עם הקביעה שכדי להגיע ל"שלמות" אסור לנו להדחיק אף תכונה, או שיש תכונות שעדיף להשאיר "בצל"?
- יונג מדבר על שילוב כוחות מנוגדים. האם לדעתכם קל יותר לחיות כשאנחנו ממוקדים רק בצד אחד חזק שלנו, או כשאנחנו מנסים לפתח את כל הצדדים במקביל?
- הטקסט טוען שפיתוח "אורות שונים" מביא לשלווה בנפש. האם לדעתכם ריבוי תחומי עניין ותכונות יוצר שקט פנימי, או דווקא בלבול ולחץ?

למדו את הטקסט ודונו בשאלות

בספר האורות הדגיש הרב אברהם יצחק הכהן קוק, שתכונות האדם דומות לאותיות, תכלית חייו היא להפוך את האותיות למילים, את המילים למשפטים. את המשפטים לסיפור: "מלאה היא הנשמה אותיות מלאות אור חיים, מלאות דעה ורצון, מלאות רוח הבטח ומציאות מלאה. מזהר האותיות החיות הללו מתמלאות זיו חיים כל יתר הדרגות אשר לבנו החיים, אשר לכל שדרות הרצון, הדעה והמפעל, לרוח ונשמה, בכל ערכיהם." קארל רוג'רס קרא לאדם המצרף את אותיות חייו: "אדם המתפקד במילואו". יוהאן גתה הדגיש את החובה לחיות חיים "צבעוניים", היינו לתת ביטוי לכל מנעד הרגשות שלנו, "כל תשוקה ונטייה של הנפש יש לה את הגוון המתאים לה".

בררו בקבוצה:

- גתה טוען שלכל תשוקה בנפש יש "גוון מתאים". האם לדעתכם החברה של ימינו מעודדת אותנו לבטא את "כל מנעד הרגשות", או שהיא דורשת מאיתנו להראות רק צבעים מסוימים (כמו שמחה והצלחה
- קארל רוג'רס מדבר על "אדם המתפקד במילואו". מה לדעתכם מגביל צעירים כיום מלשחק את החיים "על מלא" – הפחד מכישלון, או הפחד ממה שיגידו אחרים?
- הרב קוק מציע לראות את החיים כ"סיפור" שנבנה מתכונותינו. האם אתם מרגישים שאתם כבר הכותבים של סיפור חייכם, או שהסביבה (משפחה, חברים, רשתות) כותבת אותו עבורכם?

למדו את הטקסט ודונו בשאלות

וכשתם מסע החיים, נשאל האדם בבית דין של מעלה: "נשאת ונתת באמונה". לשאלה הראשונה משקל רב ערך, לפיכך עלינו לעמוד על פירושה. הפרשנות המקובלת מבהירה שהשאלה הראשונה היא: האם ניהלת את חיי המסחר שלך כהלכה? האם הרווחת את כספך ביושר? האומנם, זו שאלת המבוא בה ראוי לפתוח את המעמד בו נדרש האדם לסכם את מעשיו בעולם? נראה שכוונת השאלה שונה לחלוטין: האם הצלחת לשאת את כל הכוחות שיש בך ולתת אותם, להעניק אותם, לטובת העולם? האדם נשלח לעולם על מכלול צבעיו, על מגוון תכונותיו. האם הצליח 'לשאת' את כולם? האם ניצלם כהלכה? האם דחק או הדחיק חלק מהם? האם הצליח ליצור קשת מפוארת של צבעים שחשפו את אישיותו לעין כל?

האם "נשאת ונתת באמונה? האם האמנת בכוחך לשאת את המגוון העצום שבתוכך? הנביא העמיד את סוד חייו של האדם על אמונה שלו בעצמו, ו'צדיק באמונתו יחיה'. מי שמאמין בעצמו - יחיה חיים מלאים ומשמעותיים. ההגות היהודית לא הציבה את האל-ל במרכז אלא את האדם, לא במקרה אנו כאן, לא במקרה נתנו לנו הכישורים הללו. בתוכנו אוצרות של צבעים וגוונים, בידינו - מכחול. אם רק נרצה נוכל להשתמש בצבעים שבתוכנו כדי לצייר את העולם.

בררו בקבוצה:

- איזה פירוש לדעתכם נותן יותר משמעות לחיים: הפירוש המקובל (האם הרווחת כסף ביושר) או הפירוש הקיומי (האם הבאת את כל כוחותיך לעולם)? למה?
- האם לדעתכם קל יותר לשמור על אמונה עצמית דווקא ברגעי הצלחה, או דווקא מתוך משברים וכישלונות מגלים את האמונה האמיתית בכוחנו?
- "בידינו - מכחול". האם אתם באמת מאמינים שיש לכם את הכוח "לצייר את העולם" ולשנות את המציאות שסביבכם, או שהמציאות חזקה מאיתנו?

למדו את הטקסט וזונו בשאלות

"שמו של האדם נגזר מהמילה 'אדמה', הישות היחידה בטבע שאינה מוגדרת על ידי מה שיש בה אלא על ידי מה שהיא מסוגלת להצמיח. תפקידו של האדם להוציא את מה שטמון בו מהכוח אל הפועל."

"הצבע הוא לא פחות מאשר החומר של הנפש. בדיוק כמו שהמינרלים, המים, האוויר והחום הם חומרי הגוף, כך החומר של הנפש הוא הצבע...הגוף שלנו שואף אוויר ובלעדיו הוא ימות. באופן דומה הנפש נושמת צבע ובלעדיו היא נעכרת ונחלשת עד כדי חולי." / גלאדיס מאייר

בררו בקבוצה:

- אם האדם מוגדר לפי "מה שהוא מסוגל להצמיח" ולא לפי מה שיש בו עכשיו, האם לדעתכם המורים או ההורים שלכם שופטים אתכם לפי ההווה או לפי הפוטנציאל שלכם?
- גלאדיס מאייר טוענת שחוסר בצבע בנפש גורם לחולי. האם לדעתכם שגרה אפורה ומשעממת היא באמת מסוכנת לבריאות הנפש, או שהיא דווקא מעניקה יציבות וביטחון?
- מה לדעתכם קשה יותר: לגלות מהם "הצבעים הטמונים" בתוכנו, או למצוא את האומץ להוציא אותם מהכוח אל הפועל מול כולם?

